

Dvě otázky pro “hrdinu” Vystrčila

- CZ24 News | 14. června 2020

Pavel Janíčko se ptá v souvislosti s cestou předsedy senátu na Tchaj-wan, jak je to vlastně s českou „politikou jedné Číny“ a s českou suverenitou?

Nebylo včera (9.6.) snad ani jedné relace v nejrůznějších médiích, především tedy těch údajně veřejnoprávních, aby nás hned v úvodu neinformovala o neobyčejném hrdinství předsedy senátu Miloše Vystrčila, který se rozhodl po malém váhání uskutečnit v blízké budoucnosti oficiální cestu na Tchaj-wan, a to dokonce ve společnosti vdovy po svém Číňany snad zavražděném předchůdci panu Kuberovi. Média se zalykala štěstím, jak tato cesta dokumentuje statečnost a nezávislost pana předsedy, jak tím dáváme najevo svou suverenitu, jak odoláváme tlaku a výhrůžkám totalitní a rozpínavé Číny. Stejná média, která v případě prezidenta Zemana a jeho některých mezinárodněpolitických aktivit hlasitě odsuzují stav, kdy údajně existuje několik zahraničních politiků ČR a jaká že je to ostuda, v tomto případě naopak jásají, jak je dobře, že tu máme takového hrdinu, který alespoň trochu zachraňuje pověst ČR jako bojovníka za lidská práva.

Nicméně člověka hned napadnou minimálně dvě otázky.

Otázka č.1:

Jak je to tedy opravdu s naší politikou vůči Číně? Slyšíme sice různá ujištění, že oficiálně uznáváme politiku jedné Číny, ale zároveň velmi jasně cítíme zejména z opozičních politických kruhů (nemluvě o mediálním mainstreamu) celkem jasnou tendenci, které tuto tézi zpochybňuje nebo zcela odmítá a tvrdí, že Tchaj-wan, Tibet i Hong-kong mají právo na samostatnost. A že Čína je vlastně okupuje nebo se k okupaci chystá. Takže by možná bylo poctivější, abychom podle toho svou zahraniční politickou doktrínu přepracovali a otevřeně prohlásili, že jednu Čínu neuznáváme a vůbec režim v ČLR je nelegitimní a že s ním přerušujeme diplomatické styky. Nemuseli bychom poslouchat opatrné vytáčky pana premiéra a pana ministra zahraničí. Jenomže to by znamenalo nepochybně určité komplikace v ekonomické oblasti a hlavně si naši suverénní politici nejsou jisti, jak by se na to dívali jejich protektoři ve Washingtonu a Bruselu.

A tím se dostáváme k otázce č. 2. Jak je to se suverenitou naší zahraniční politiky?

Pan Vystrčil se zaklínal především nutností zachovat pověst ČR jako suverénního státu, který si do svých záležitostí nenechá „kecat“ zvenčí a už vůbec se nenechá vydírat nějakými výhrůžnými dopisy z velvyslanectví (dopisy z ambasády USA na téma drzosti ČR, která si dovoluje uvažovat o zdanění některých amerických firem, nejsou vydíráním, ale laskavým přátelským upozorněním). Někdo by se možná nadmul i pýchou, jaké to máme odvážné muže v čele našeho státu a jak si nás teď budou všichni považovat. Doporučil bych panu Vystrčilovi, aby tu naši suverenitu otestoval i v jiných směrech. Navrhuji mu např. cestu do Palestiny, která je trvale okupována naším přítelem největším Izraelem, mohl by také zajet do Katalánska a podebatovat o jejich nezávislosti, našel by příznivce lidských práv a nezávislosti taky v Baskicku, ve Skotsku, v belgickém Vlámku, v Doněcku a Luhansku na Ukrajině, v Podněstří v Moldávii, v Osetii, dokonce v americkém Texasu, na Portoriku, nemluvě o různých dalších asijských zemích typu třeba Indie. Pokud by se k tomu skutečně odhodlal, tak bych se mu pokorně omluvil, nicméně si myslím, že nic takového ani náznakem nehrozí. Výklady o naší suverenitě jen zakrývají zcela závislé postavení jak zahraniční, tak i ekonomické politiky ČR na vůli světových imperiálních mocností, především USA a v ekonomice EU. Do tohoto pohodlného koryta lokajské přizpůsobivosti sice teď napadali určitá zrnka písku, které mohou přinést jakési nejistoty, především tedy chaotická Trumpova politika na pozadí sociálně a rasově rozklížených USA,

ale třeba se té „nové mladé krvi“ v podobě Bidena tu situaci povede nějak „normalizovat“. A české kompradorské „elity“ zase budou moci nějaký čas hrát svou hru na „suverenitu“ pod laskavým dohledem svých protektorů.

Pavel Janíčko